

अथ वा धर्ममेतं त्वं मन्यसे तपताम्बर । हृते प्रदानादन्धुभ्यस्तव कामं करोम्यहं ।

आत्मप्रदानं दुर्द्धर्षं तव कृत्वा सती त्वहं । त्वयि धर्मो यश्चैव कीर्तिरायुश्च देहिनां ।

॥ सूर्य उवाच ॥ न ते पिता न ते माता गुरवो वा शुचिस्मिते । प्रभवन्ति वरारोहे भद्रन्ते शृणु मे वचः ।

सर्वान् कामयते यस्मात् कर्मेर्द्धातोश्च भाविनि । तस्मात् कन्येह सुश्रेणि स्वतन्त्रा वरवर्णिनि ।

१०११०

नाधर्मश्चरितः कश्चित्तया भवति भाविनि । अधर्मं कुत एवाहं चरेयं लोककाम्यया ।

अनादृताः स्त्रियः सर्वा नराश्च वरवर्णिनि । स्वभाव एष लोकानां विकारोऽन्य इति स्मृतः ।

सा मया सह सङ्गम्य पुनः कन्या भविष्यति । पुत्रश्च ते महाबाहुर्भविष्यति महायशः ।

॥ कुन्त्युवाच ॥ यदि पुत्रो मम भवेत्ततः सर्वतमोनुद । कुण्डली कवची शूरो महाबाहुर्महाबलः ।

॥ सूर्य उवाच ॥ भविष्यति महाबाहुः कुण्डली दिव्यवर्मभृत् । अभेद्यश्चास्य तमयं तस्य भद्रे भविष्यति ।

१०११५

॥ कुन्त्युवाच ॥ यदेतदमृतादस्ति कुण्डले वर्मं चोत्तमं । मम पुत्रस्य यं वै त्वं मत्त उत्पादयिष्यसि ।

अस्तु मे सङ्गमो देव यथोक्तं भगवंस्त्वया । तदीर्यरूपसत्त्वैजा धर्मयुक्तो भवेत् स च ।

॥ सूर्य उवाच ॥ अदित्या कुण्डले राज्ञि दत्ते मे मत्तकाग्निनि । तेऽस्य दास्यामि वै भीरु वर्मचैवेदमुत्तमं ।

॥ कुन्त्युवाच ॥ परमं भगवन्नेवं सङ्गमिष्ये त्वया सह । यदि पुत्रो भवेदेवं यथा वदसि गोपते ।

॥ वैशम्पायन उवाच ॥ तथेत्युक्त्वा तु तां कुन्तीमाविवेश विहङ्गमः । स्वर्भानुशत्रुर्योगात्मा नाभ्यां पश्यन् चैव तां ।

१०१२०

ततः सा विह्वलेवासीत् कन्या सूर्यस्य तेजसा । पपात चाथ सा देवी शयने मूढचेतना ।

॥ सूर्य उवाच ॥ साधयिष्यामि सुश्रेणि पुत्रं वै जनयिष्यसि । सर्वशस्त्रभृतां श्रेष्ठं कन्या चैव भविष्यति ।

॥ वैशम्पायन उवाच ॥ ततः सा व्रीडिता बाला तदा सूर्यमयाव्रवीत् । एवमस्त्विति राजेन्द्र प्रस्थितं भूरिवर्चसं ।

इति स्मोक्त्वा कुन्तिराजात्मजा सा विवस्वन्तं याचमाना सलज्जा । तस्मिन् पुण्ये शयनीये पपात मोहाविष्टा भज्यमाना लतेव ।

तिग्मांशुलां तेजसा मोहयित्वा योगेनाविष्यात्म संस्थाञ्चकार । नचैवैनां दूषयामास भानुः संज्ञां लेभे भूय एवाथ बाला ।

१०१२५

इति श्रीमहाभारते आरण्यपर्वणि कुण्डलाहरणपर्वणि पृथासूर्यसङ्गमे षडधिकत्रिंशतोऽध्यायः ॥ ३०६ ॥

॥ वैशम्पायन उवाच ॥ ततो गर्भः समभवत् पृथायाः पृथिवीपते । शुक्ले दशोत्तरे पक्षे तारापतिरिवाम्बरे ।

सा बान्धवभयाद्बाला गर्भं तं विनिगूहती । धारयामास सुश्रेणी नचैनां बुबुधे जनः ।

नहि तां वेद नाप्यन्या काचिद्वाचेयिकामृते । कन्यापुरगतां बालां निपुणां परिरक्षणे ।

ततः कालेन सा गर्भं सुषुवे वरवर्णिनी । कन्येव तस्य देवस्य प्रसादादमरप्रभं ।

तथैवाबद्धकवचं कनकोज्ज्वलकुण्डलं । हर्यश्च वृषभस्कन्धं यथाऽस्य पितरं तथा ।

१०१३०

जातमात्रञ्च तं गर्भं धाव्या समन्वय भाविनी । मञ्जूषायां समाधाय स्वास्तीर्णायां समन्ततः ।

मधूच्छिष्टस्थितायां सा सुखायां रुदती तथा । स्रज्ज्वालायां सुपिधानायामश्वनद्यामवाहजत् ।

जानती चाप्यकर्त्तव्यं कन्याया गर्भधारणं । पुत्रस्त्रेहेन राजेन्द्र करुणं पर्यदेवयत् ।

समुत्सृजन्ती मञ्जूषामश्वनद्यास्तदा जले । उवाच रुदतो कुन्तो यानि वाक्यानि तच्छृणु ।

स्वस्ति ते चान्तरीक्षेभ्यः पार्थिवेभ्यश्च पुत्रक । दिव्येभ्यश्चैव भूतेभ्यस्तथा तोयचराश्च ये ।

१०१३५